Από τη συγγραφέα των best seller
Ξεχασμένα κορίτσια και *Φονικό δάσος*

SARA BLAEDEL

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πρόλογος

Κλαράκια σπάζουν κάτω από τα πόδια του καθώς τρυπώνει βαθύτερα στους θάμνους παλεύοντας με τα χαμόδεντρα. Το σούρουπο αρχίζει να τον τυλίγει και οι ψιχάλες της βροχής κυλούν και στάζουν από το δερμάτινο σακάκι του. Τα φώτα στην κουζίνα και σε κάποια δωμάτια στο πίσω μέρος του σπιτιού είναι αναμμένα. Τη βλέπει μέσα απ' το παράθυρο να στέκεται στον νεροχύτη, μες στο θερμό φως, τα χέρια της να κινούνται διαρκώς κάτω απ' το τρεχούμενο νερό.

Αόρατος μες στη νοτερή ομίχλη του Γενάρη που τον κρύβει, σκύβει μπροστά για να δει καλύτερα. Υπάρχει κάτι το αισθησιακό στον τρόπο που σκουπίζει τα χέρια της στην ποδιά της –αργά, σχολαστικά, αλλά και με μια κάποια ζωηράδα–, προτού πιάσει τα μακριά μαλλιά της σ' έναν χαμηλό κότσο.

Εκείνος αισθάνεται τη θλίψη του, την απώλειά του.

Η κόρη της μπαίνει στην κουζίνα. Ανασηκώνοντας ελαφρά τους ώμους, βγάζει το κοντό δερμάτινο μπουφάν της και το πετάει στην καρέκλα δίπλα στο οβάλ τραπέζι. Πρέπει να είναι γύρω στα δεκαπέντε, δεκαέξι. Την είχε δει νωρίτερα, την ώρα

που γύριζε στο σπίτι απ' το σχολείο, να πλησιάζει από τον δρόμο φορώντας τη στολή της, με την τσάντα κρεμασμένη στον ώμο και το βλέμμα της καρφωμένο κάτω. Αμίλητη, κακόκεφη, τυπική έφηβη, είχε σκεφτεί, παρακολουθώντας την κρυμμένος στο αυτοκίνητό του. Είχε όμως μια απόμακρη, συνεσταλμένη ομορφιά.

Ακόμη στον νεροχύτη, η γυναίκα γυρνά πότε πότε και μιλάει· γελάει με κάτι που λέει η κόρη της. Μέσα από τα κιάλια του, εστιάζει στο στενό της πρόσωπο, μελετά και αποτυπώνει στη μνήμη του τα γυναικεία χαρακτηριστικά της, τον τρόπο που ρυτιδώνουν τα μάτια της όταν χαμογελάει. Θέλει να θυμάται και την τελευταία λεπτομέρεια.

Μία από τις τιράντες της μπλούζας που φοράει η κοπέλα πέφτει από τον ώμο της. Βλέπει την κλείδα της που προεξέχει και την ελκυστική καμπύλη στη βάση του λαιμού της. Πλησιάζει μερικά βήματα και παραμερίζει τα κλαδιά από μπροστά του. Η μητέρα ξαναγελά και γυρίζει. Έχει την πλάτη της στραμμένη προς το μέρος του, μια σιλουέτα στο παράθυρο.

Παρότι βρίσκεται έξω, νιώθει σχεδόν σαν να παίρνει κι εκείνος μέρος σε όσα συμβαίνουν στην κουζίνα. Φαντάζεται τις μυρωδιές από το φαγητό που μαγειρεύεται και την ανάλαφρη συζήτησή τους, να μιλούν για τη μέρα τους με εκείνη τη μοναδική, βαθιά οικειότητα που έχει μια μητέρα με την κόρη της.

Βγαίνει από τους θάμνους, είναι πιο κοντά τώρα. Το χωράφι πίσω του είναι άδειο, καθώς οι μεζονέτες ορθώνονται η μία δίπλα στην άλλη πίσω από τον κεντρικό δρόμο και το μισοάδειο πάρκινγκ της παμπ. Ο κόσμος έχει αραιώσει και η βροχή κρατάει τους περισσότερους μέσα. Τα φώτα στα γύρω σπίτια έχουν ανάψει και μια στις τόσες κάποιο αυτοκίνητο διασχίζει τον στενό δρόμο, αλλά φαίνεται πως όλοι έχουν στο μυαλό τους μόνο το πώς να μείνουν όσο το δυνατόν λιγότερο έξω στη βροχή.

Ένα αυτοκίνητο περνάει αργά. Εκείνος ξαναχώνεται βιαστικά στους θάμνους· η καρδιά του χτυπάει δυνατά. Βλαστημάει χαμηλόφωνα όταν ένα κλωνάρι τού σκίζει το μάγουλο και ζεστό αίμα κυλάει στο σαγόνι του. Λίγο ακόμη και οι προβολείς του αυτοκινήτου θα είχαν αποκαλύψει την παρουσία του. Κλείνει τα μάτια και κρατάει για μια στιγμή την αναπνοή του. Εκπνέει, βαριά. *Ήρεμα*, σκέφτεται. Ξαφνικά νιώθει το κρύο· έχει ξεπαγιάσει παρά το ζεστό πανωφόρι και τα γάντια που φοράει, το κρύο τον διαπερνά ως το κόκαλο. Κάθε σημείο του κορμιού του είναι βρεγμένο και παγωμένο, αφού περίμενε πρώτα στο αυτοκίνητο κι ύστερα μες στη βροχή. Έπρεπε να είχε θυμηθεί να φορέσει ισοθερμικές κάλτσες.

Σκύβει ενστικτωδώς όταν ο σύζυγος της γυναίκας μπαίνει στην κουζίνα κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί. Της λέει κάτι και κάνει στην κόρη του χειρονομίες που φανερώνουν εκνευρισμό. Ύστερα την πλησιάζει και της ανεβάζει την τιράντα στον ώμο.

Αν και δεν μπορεί να ακούσει λέξη από ό,τι λένε, διαβάζει με ευκολία την αντίδραση του κοριτσιού. Το πρόσωπό της σκοτεινιάζει, φωνάζει στον πατέρα της, κάνει μεταβολή και φεύγει θυμωμένη από την κουζίνα. Ήταν σχεδόν σαν να άκουγε την πόρτα να βροντάει πίσω της.

Ο πατέρας ανοίγει ένα από τα πάνω ντουλάπια της κουζίνας και βγάζει δύο ποτήρια. Ανοίγει το κρασί. Η γυναίκα στέκεται ακόμη στον νεροχύτη και αδειάζει βραστό νερό από το κατσαρολάκι που κατέβασε απ' το μάτι. Νιώθει ένα ρίγος να τον διαπερνά όταν ξαφνικά εκείνη σηκώνει το βλέμμα και κοιτάζει μέσα από τον ατμό, λες και τον διέκρινε μες στο σούρουπο ή αισθάνθηκε την παρουσία του. Οι αχνοί θολώνουν το τζάμι και το γκριζωπό στρώμα τους τη μεταμορφώνει σε κινούμενο περίγραμμα. Εξατμίζονται γρήγορα, όμως, και τη βλέπει και πάλι καθαρά.

Μες στο ψιλόβροχο, φέρνει το κοντάκι του όπλου του στον ώμο, στοχεύει με συγκέντρωση μέσα από τη διόπτρα,

παίρνει μια βαθιά ανάσα και τραβάει τη σκανδάλη. Η σφαίρα καρφώνεται στο κέντρο του μετώπου της, λίγο πιο πάνω από τα μάτια της.

Παρακολουθεί τις αντιδράσεις του άντρα της· είναι λες και τον βλέπει σε αργή κίνηση. Το μπουκάλι του κρασιού τού πέφτει από το χέρι και ο άντρας γυρίζει προς το σπασμένο παράθυρο της κουζίνας και τη γυναίκα του. Το αίμα της πετάγεται και τον πιτσιλάει προτού το κορμί της σωριαστεί στο πάτωμα.

Δευτερόλεπτα αργότερα, καθώς οπισθοχωρεί μέσα στους θάμνους, ακούγεται μια πόρτα που κλείνει δυνατά. Βλέπει φευγαλέα την κόρη της γυναίκας να στέκεται στο πλατύσκαλο της εξώπορτας. Για μια στιγμή παγώνουν και οι δύο μες στην γκρίζα απογευματινή ομίχλη· ύστερα εκείνη βλέπει το παράθυρο και ξαναμπαίνει στριγκλίζοντας στο σπίτι.

Εκείνος οπισθοχωρεί μέχρι που βγαίνει από τους θάμνους και περπατά γρήγορα προς το αυτοκίνητό του.

1

Στο γραφείο της Διεύθυνσης Ερευνών, η Λουίσε Ρικ έγειρε πίσω στην καρέκλα της και κοίταξε τον συνάδελφό της που καθόταν στο πάτωμα και φρόντιζε τον Τσάρλι. Ο αποστρατευμένος σκύλος της αστυνομίας ήταν ξαπλωμένος στο πλάι και άφηνε υπομονετικά να του καθαρίσει τις πατούσες από το χιόνι και το αντιπαγωτικό αλάτι του δρόμου. Ο Άικ Νούρστρεμ τον σκούπιζε με μια πετσέτα, έκοβε τις τρίχες ανάμεσα από τα «μαξιλαράκια» στα πέλματά του και τα άλειφε με βαζελίνη, επαινώντας συνεχώς τον σκύλο, μέχρι που τελικά η Λουίσε του έριξε ένα αγανακτισμένο βλέμμα και κούνησε το κεφάλι της.

Πάνω στο γραφείο του Άικ ήταν ακουμπισμένο ένα βιβλίο φροντίδας σκύλων.

Πόπο, σκέφτηκε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι λίγο χιόνι στον δρόμο απαιτούσε τέτοιο βαθμό περιποίησης. Εκείνη δεν είχε καθαρίσει ποτέ τα πέλματα της Ντίνα από το αλάτι ούτε τα είχε αλείψει με βαζελίνη. Αν κάποιος το είχε κάνει, αυτός

ήταν ο Γιούνας, ο θετός της γιος. Άλλωστε, εκείνος είχε δανείσει το βιβλίο στον Άικ.

Παρακολουθώντας την τρυφερότητα με την οποία ο μαυρομάλλης αστυνομικός φρόντιζε τον μεγάλο γερμανικό ποιμενικό, συνειδητοποίησε ότι, αν μετακόμιζε από το διαμέρισμά της τώρα, θα της έλειπε πολύ.

Ο Άικ έκανε λίγο στο πλάι κι έπιασε το πίσω πέλμα του Τσάρλι.

Πριν από έξι μήνες, η Λουίσε είχε αγωνία για το πώς θα πήγαιναν τα πράγματα όταν ο σχετικά νέος της έρωτας –ο συνεργάτης της, ο Άικ– μετακόμισε στο σπίτι της μ' εκείνη και τον Γιούνας, ενώ η φίλη της η Καμίλα εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα του Άικ στο Σάουθ Χάρμπορ με τον σύζυγό της, τον Φρέντερικ, και τον γιο της, τον Μάρκους. Όμως, είχαν πάει όλα καλά. Τόσο καλά, μάλιστα, που η σκέψη να γυρίσει ο Άικ στο διαμέρισμά του δεν της άρεσε καθόλου.

Ήταν ιδέα του Άικ να εγκατασταθούν στο διαμέρισμά του η Καμίλα και ο Φρέντερικ. Χρειάζονταν κάπου να μείνουν, αφού η έπαυλή τους κοντά στο Ρόσκιλε είχε καεί. Ο Μάρκους είχε πάει εσωτερικός σε σχολείο –μαζί με τον Γιούνας–, έτσι, παρότι το διαμέρισμα ήταν μικρό, τους φαινόταν συνωστισμένο μόνο τα Σαββατοκύριακα, όταν ο μικρός επέστρεφε σπίτι.

Η Λουίσε υποψιαζόταν ότι στην πραγματικότητα η Καμίλα και ο Φρέντερικ είχαν βαρεθεί την έπαυλη, με τις ψηλές μπουαζερί και τα όμορφα γύψινα διακοσμημένα ταβάνια της, και ήθελαν να μετακομίσουν και πάλι στην πόλη, αν και το να ζήσουν σε σαράντα πέντε τετραγωνικά, όταν ήταν συνηθισμένοι στα εννιακόσια τριάντα τετραγωνικά της έπαυλης, ήταν μεγάλη αλλαγή. Όταν ο Φρέντερικ βγήκε από το νοσοκομείο μετά τη φωτιά, είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν θα ξανάχτιζε το σπίτι των παιδικών του χρόνων. Η Λουίσε καταλάβαινε γιατί. Πολύ κακό κάρμα· πολλές αλλόκοτες παλιές ιστορίες περιέβαλλαν το ακί-

νητο, κάτι που δεν θα τους επέτρεπε να ξεφύγουν από το παρελθόν όσο ζούσαν εκεί.

Όμως τώρα συνέχιζαν τη ζωή τους. Μόλις είχαν αποκτήσει ένα ευρύχωρο ρετιρέ στο Φρέντερικσμπεργκ, λίγα τετράγωνα μακριά από εκεί όπου ζούσε η Καμίλα με τον Μάρκους πριν γνωρίσει τον Φρέντερικ. Ωστόσο, οι τελευταίοι έξι μήνες είχαν περάσει τόσο γρήγορα, που η Λουίσε και ο Άικ δεν είχαν συζητήσει τι θα έκαναν όταν θα ξανάδειαζε το διαμέρισμά του.

«Αναρωτιέμαι πώς θα φανεί σ' έναν τόσο καλομαθημένο σκύλο των προαστίων να πρέπει να ξαναμετακομίσει στο Σάουθ Χάρμπορ», είπε, πειράζοντάς τον.

«Ναι, μάλλον δεν του αρέσει η γειτονιά.» Ο Άικ απάντησε δίχως να σηκώσει τα μάτια, ενώ συνέχιζε να φροντίζει το τελευταίο πέλμα του Τσάρλι. «Ξέρεις πόσο του αρέσει να μυρίζει τις κομψές κυρίες της οδού Αλέγκαντε. Κι έχει κι όλες του τις φιλενάδες στους Κήπους του Φρέντερικσμπεργκ.»

«Μπορεί», είπε η Λουίσε. Ο Άικ σηκώθηκε όρθιος και πέταξε μια λιχουδιά στον σκύλο του, που τώρα ήταν πεντακάθαρος. «Αλλά ο Φρέντερικ και η Καμίλα μετακόμισαν χθες. Κι αν θυμάμαι καλά, η συμφωνία ήταν ότι θα έμενες μαζί μου μέχρι να βρουν άλλο σπίτι.»

Προς στιγμήν ο Άικ αιφνιδιάστηκε, αλλά ύστερα χαμογέλασε. «Α, δεν σου είπα ότι θα περάσει ο Ούλε με το στέισον βάγκον του σήμερα το απόγευμα να πάρει τα πράγματά μου;» είπε και χαμήλωσε το βλέμμα του στον μεγάλο γερμανικό ποιμενικό. «Κι εδώ που τα λέμε, ένας σκύλος πρέπει να μάθει να τριγυρνά σε πολλές περιοχές.»

Ο Άικ το είπε τόσο αυθόρμητα, που η Λουίσε δεν μπόρεσε να μη χαμηλώσει το βλέμμα. Ξαφνικά όλα βουβάθηκαν μέσα της. Δεν ήθελε να φύγει ο Άικ· η ζωή μαζί του ήταν τόσο φυσική, τόσο ασφαλής.

«Έι!» Ο Άικ την πλησίασε και τη φίλησε στον λαιμό. «Δεν πάω πουθενά. Απλώς πρέπει να αποφασίσουμε αν θα κρατή-

σουμε το διαμέρισμα στο Σάουθ Χάρμπορ. Ποιος ξέρει; Ίσως κάποια μέρα να το θέλει ο Γιούνας ή, ίσως, να πρέπει απλώς να το ξεφορτωθούμε. Πάντως θα μας στοίχιζε ελάχιστα να το κρατήσουμε.»

Ο κόμπος μέσα της ξεσφίχτηκε. Έστρεψε την καρέκλα προς το μέρος του, σηκώθηκε και τον αγκάλιασε σφιχτά. Τον είχε χάσει για ένα δευτερόλεπτο, μόνο και μόνο για να τον ξανακερδίσει, κι αυτό την έκανε να γαντζωθεί ακόμη πιο σφιχτά πάνω του καθώς εκείνος της ανέβαζε την μπλούζα. Εισέπνευσε τη μυρωδιά του· μύριζε δέρμα, τσιγάρο, κερί μαλλιών και κάτι απροσδιόριστο αλλά χαρακτηριστικό, μια μυρωδιά που ήταν δική του, μόνο δική του. Πέρασε τα χέρια της μέσα από τα μακριά μαύρα του μαλλιά καθώς ανταπέδιδε τα φιλιά του.

Κανείς τους δεν πρόλαβε να αντιδράσει έγκαιρα όταν άνοιξε η πόρτα πίσω τους. Ο Ρένχολτ κοντοστάθηκε στο κατώφλι, μουρμούρισε ντροπιασμένα συγγνώμη κι έπειτα έκανε ένα βήμα πίσω κι έκλεισε την πόρτα. Χτύπησε τρεις φορές και καθάρισε τον λαιμό του πριν ξαναμπεί. «Θα είχατε την καλοσύνη να έρθετε στο γραφείο μου;» «Ευπρεπώς ντυμένοι, παρακαλώ», πρόσθεσε καθώς γύριζε για να φύγει.

Ο Ράουνερ Ρένχολτ ήταν ο επικεφαλής της Διεύθυνσης Ερευνών για πάνω από δύο δεκαετίες. Πριν από έναν χρόνο, είχε «κλέψει» τη Λουίσε από το Τμήμα Ανθρωποκτονιών. Σιγά σιγά πλησίαζε στην ηλικία συνταξιοδότησης. Κανείς δεν γνώριζε πότε σχεδίαζε να αποσυρθεί, αλλά ήταν ξεκάθαρο ότι ανυπομονούσε για το τρίτο στάδιο της ζωής του, που θα ήταν γεμάτο επιμορφωτικά ταξίδια και διακοπές με το ποδήλατο σε όλη την Ευρώπη. Η Λουίσε γνώριζε ελάχιστα για την προσωπική του ζωή. Ήξερε ότι δεν ήταν παντρεμένος, αν και είχε δύο μόνιμες φιλενάδες: την Πίτε την καλούσε σε μουσικές εκδηλώσεις στο νέο Μέγαρο Μουσικής του Δημόσιου Ραδιοφώνου της Δανίας και την πήγαινε διακοπές σε μεγάλες πόλεις, ενώ η Ντίντερ διέπρεπε στην κουζίνα του σπιτιού της στο Σκόσμπο, όπου ε-

κείνος μαστόρευε παριστάνοντας τον τεχνίτη. Ζούσε σ' ένα μεγάλο διαμέρισμα στην οδό Έστμπεϊνεγκαντε, σε μια πλούσια περιοχή της Κοπεγχάγης, και καλλιεργούσε ορχιδέες στα περβάζια των παραθύρων του.

Ο Χανς Σουρ, επικεφαλής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, τον είχε αποκαλέσει κάποτε μοναχικό καβαλάρη και μπον βιβέρ, άνθρωπο που είχε φέρει τη ζωή στα μέτρα του προσαρμόζοντάς τη στις επιθυμίες του. Ο διοικητής της Διεύθυνσης Ερευνών δεν σπαταλούσε τον χρόνο του κάνοντας παραχωρήσεις στους άλλους. Έκανε ό,τι ήθελε, όποτε το ήθελε.

«Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί. Και το καταλαβαίνετε κι οι δύο, έτσι δεν είναι;»

Η Λουίσε και ο Άικ κάθισαν στο γραφείο του. Στον τοίχο πίσω από την πόρτα κρέμονταν τρία φρεσκοσιδερωμένα λευκά πουκάμισα σε νάιλον θήκες από ένα καθαριστήριο στην οδό Βέστερμπρογκαντε κι από κάτω τους υπήρχε ένα ζευγάρι ποδηλατικά παπούτσια που φορούσε ο Ρένχολτ πριν καβαλήσει το καινούριο του ποδήλατο δρόμου για να επιστρέψει στο σπίτι. Κλασικός εξοπλισμός για κάποιον που κόντευε να βγει στη σύνταξη. Παρ' όλα αυτά, η Λουίσε δεν τον είχε δει ποτέ να φοράει τη φανέλα κάποιας ομάδας που έπαιρνε μέρος στον Γύρο της Γαλλίας. Ούτε και κολάν ποδηλασίας.

«Όλοι ξέρουν ότι συζείτε. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση πως ένας από τους δυο σας θα πάρει μετάθεση.»

Δεν έβγαλαν μιλιά.

«Προς το παρόν, ας κρατήσουμε τα μάτια και τ' αυτιά μας ανοιχτά.» Πήρε ένα χαρτί πάνω από το γραφείο του. «Υπάρχει μια θέση σε ένα αστυνομικό τμήμα στο Νέστβεντ, για παράδειγμα.»

Έσπρωξε το χαρτί προς το μέρος τους. «Είμαι διατεθειμένος ν' ακούσω προτάσεις για το πώς αλλιώς μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα. Ποιος από τους δυο σας είναι ανοιχτός στο να δοκιμάσει κάτι καινούριο;»

Και πάλι δεν μίλησε κανείς από τους δύο. Η Λουίσε σηκώθηκε όρθια, άρπαξε το χαρτί και υποσχέθηκε ότι θα βρουν λύση.

«Έχει δίκιο, ξέρεις», είπε καθώς γύριζαν στο γραφείο τους. «Δεν μπορούμε να είμαστε συνεργάτες αν συνεχίσουμε να συζούμε. Αλλά στο Νέστβεντ; Δεν υπάρχει περίπτωση!»

«Τον ξέρεις τον Ρένχολτ, θα του περάσει.» Ο Άικ την αγκάλιασε απ' τους ώμους. «Είμαστε καλή ομάδα, κι αν ο κόσμος αρχίσει να κουτσομπολεύει, θα επιστρέψω απλώς στο παλιό μου γραφείο.»

Η Λουίσε σήκωσε το χέρι της. «Όχι. Ό,τι ισχύει για όλους τους άλλους εδώ μέσα ισχύει και για μας. Δεν μπορούμε να είμαστε μαζί εκεί έξω.»

«Καλά, παραδίνομαι. Θα βρούμε τρόπο.» Έκλεισε την πόρτα του γραφείου και χάιδεψε τον Τσάρλι. «Ανυπομονείς γι' απόψε;»

Η Λουίσε χαμογέλασε. «Ο Νικ Κέιβ είναι περισσότερο του δικού σου γούστου, αλλά έχω πολύ καιρό να πάω σε συναυλία. Ανυπομονώ! Μίλησα στην Καμίλα και στον Φρέντερικ. Θα συναντηθούμε μπροστά από το Βέγκα μισή ώρα πριν από την έναρξη, για να προλάβουμε να πιούμε μια μπίρα. Έχεις τα εισιτήρια;»

Ο Άικ ύψωσε το φρύδι κοιτώντας την επίμονα. Εκείνη έπιασε το νόημα· φερόταν σαν να ήταν μάνα του. «Όλα είναι υπό έλεγχο», της είπε μόνο κι έπειτα άνοιξε τον υπολογιστή του.

Εκείνη σάστισε για μια στιγμή. Δεν είχαν εξομαλύνει ακόμα όλα τα σημεία προστριβής στη σχέση τους και ήξερε ότι πότε πότε θα προέκυπταν θέματα όπως αυτό καθώς προσπαθούσαν να συνηθίσουν την κοινή τους ζωή. Τον περισσότερο καιρό ήταν όλα ρόδινα και της άρεσε πολύ να ξυπνάει δίπλα του κάθε πρωί και να κοιμάται μαζί του κάθε βράδυ. Αλλά μερικές φορές είχε πιάσει τον εαυτό της να σηκώνει το μαύρο του τζιν από το πάτωμα και να το βάζει στην καρέκλα, και τώ-

ρα είχε παραβιάσει ένα από τα όριά του. *Εντάξει, κατάλαβα*, σκέφτηκε, και συγκεντρώθηκε πάλι στη μετάθεση.

«Ένας από μας θα καταλήξει να δουλεύει έξω απ' την πόλη αν δεν αρχίσουμε να ρωτάμε μήπως υπάρχει αλλού κάποια θέση», του είπε. «Και απ' τη στιγμή που ήρθα τελευταία στο τμήμα, το δίκαιο είναι να φύγω εγώ.»

Ο Άικ είχε σηκωθεί όρθιος κι έβγαζε το λουρί του σκύλου από την τσέπη του σακακιού του. «Θα δούμε.» Ακουγόταν σαν να μην το έπαιρνε ακόμη στα σοβαρά. «Κατεβαίνω κάτω ν' αγοράσω ένα πακέτο τσιγάρα και να βγάλω βόλτα τον σκύλο. Έλα, Τσάρλι.»

Τον άκουσε να σφυρίζει καθώς ξεμάκραινε στον διάδρομο. Μάλλον ήταν κάποιο τραγούδι του Νικ Κέιβ, αν και δεν το αναγνώριζε.

2

Φεβρουάριος 1996

Οι φωνές είχαν κοπάσει στο δωμάτιο του πρεσβυτερίου όπου γίνονταν οι τελετές χρίσματος. Οι έφηβοι κάθονταν ακίνητοι και άκουγαν τον εφημέριο να μιλά για τον θάνατο, που αποτελούσε φυσικό κομμάτι της ζωής, και τον Θεό που δεν μας προειδοποιούσε πάντοτε για την έλευσή του. Ο σύζυγός της ήταν εξαιρετικός στο να κάνει τους νευρικούς εφήβους να τον ακούν. Η Σοφί δεν είχε καταλάβει ποτέ γιατί. Ίσως επειδή έβρισκαν ενδιαφέροντα τα όσα έλεγε. Ή, ίσως, τα αγόρια σέβονταν την επιτυχία του ως προπονητή της ομάδας χάντμπολ του αθλητικού συλλόγου και ήθελαν να τα έχουν καλά μαζί του τώρα που η ομάδα ανέβαινε κατηγορία πριν από το τουρνουά.

Ο Στι ήταν στην εθνική νέων προτού γίνει εφημέριος και μετακομίσει στην πόλη, κι όταν εκείνος ξεκίνησε την προπονητική, η Σοφί άνοιξε ένα μικρό κατάστημα εντός του γηπέδου. Η ανάμνηση την έκανε να χαμογελάσει, καθώς πήρε ένα μολύβι από το τραπέζι, τύλιξε τα μαλλιά της κότσο και το πέρασε από

μέσα τους. Αράδιασε βούτυρο, λεπτές γκοφρέτες σοκολάτα και κομμένο τυρί σε μια πιατέλα και γέμισε ένα καλαθάκι με φρεσκοψημένα ψωμάκια.

«Ψωμί που μόλις βγήκε απ' τον φούρνο», είπε καθώς έμπαινε στο δωμάτιο, διακόπτοντας τη μελέτη τους για την τελετή του χρίσματος. Ο Στι χαμογέλασε και της έκανε νόημα να περάσει. «Υπάρχει επίσης χυμός και τσάι. Τα πλαστικά ποτήρια είναι στο ντουλάπι.»

Πάντοτε σέρβιραν σνακ και αναψυκτικά στο πρεσβυτέριο. Η Σοφί είχε συζητήσει με τον Στι κατά πόσο αυτό θα μπορούσε να φανεί σαν ένα είδος δωροδοκίας, αλλά στο τέλος αποφάσισαν ότι ήθελαν οι επισκέπτες να αισθάνονται άνετα, και άλλωστε γιατί οι προετοιμασίες για το χρίσμα να πρέπει να είναι σαν τιμωρία. Στην απογευματινή τάξη σέρβιραν σάντουιτς ή επιδόρπιο και στην πρωινή τάξη πρόγευμα.

Ενώ τα υπόλοιπα παιδιά έτρωγαν, η Σοφί άκουσε ένα κορίτσι να ρωτά τον Στι αν πίστευε στη μετά θάνατον ζωή. Εκείνος απάντησε ότι δεν υπήρχε τρόπος να αποτρέψει κανείς το τέλος της ζωής. Αλλά όχι, δεν έβρισκε καμία παρηγοριά στην πεποίθηση ότι μια νέα ζωή περίμενε στην άλλη πλευρά. Τον καθησύχαζε η γνώση ότι, όταν η ώρα σου έφτανε και σε καλούσε ο Θεός κοντά του, ήταν επειδή ήσουν έτοιμος να φύγεις απ' αυτή τη ζωή. Ακόμη και όταν ο θάνατος έμοιαζε ανελέητος και αιφνίδιος. Πίστευε ότι το μόνο που περίμενε στην άλλη πλευρά ήταν η γαλήνη του Παραδείσου.

«Και μόνο ο Θεός γνωρίζει πότε είναι η κατάλληλη ώρα για κάθε άνθρωπο», είπε, όταν η Σοφί είχε πια αδειάσει το καλάθι με τα ψωμάκια.

Το τηλέφωνο στην κουζίνα χτύπησε. Η Σοφί χαμογέλασε στον Στι, έκλεισε την πόρτα πίσω της και απάντησε.

«Η μητέρα σου δεν πίνει το ρόφημα πρωτεΐνης που της αφήνω», είπε η γυναίκα που φρόντιζε τη μητέρα της χωρίς προεισαγωγές. «Δεν κάνει καλά, καθόλου καλά. Θα εξασθενή-

σει ακόμη περισσότερο, θα ξαναπάθει αναρρόφηση και θα καταλήξει πάλι στο νοσοκομείο. Πρέπει να της μιλήσεις!»

«Έρχομαι αμέσως», είπε η Σοφί. Έσβησε τον φούρνο και έβρεξε την πετσέτα πιάτων που κάλυπτε τα ψωμάκια που φούσκωναν.

Ήταν έτοιμη να ξεθάψει τις μπότες της κάτω από το βουνό των παιδικών παπουτσιών, όταν παρατήρησε ότι η προθήκη με τα όπλα ήταν ξεκλείδωτη. Θύμωσε τόσο πολύ, που της ήρθε να ουρλιάξει! Ο Στι σπάνια την εκνεύριζε, αλλά η απερισκεψία –να ξεχνάει να κλειδώσει τα κυνηγετικά του όπλα όταν το σπίτι ήταν γεμάτο παιδιά– ήταν μόνιμο χαρακτηριστικό του.

«Μπορείς, σε παρακαλώ, να έρθεις και να κλειδώσεις τα μουσκέτα σου», του φώναξε μέσα από την πόρτα. Πολλά από τα αγόρια γέλασαν πνιχτά· του το είχε ξανακάνει αυτό, και πάντοτε τους προκαλούσε γέλια.

Η μητέρα της δεν ήταν πια όπως τη θυμόταν κάποτε. Δεν είχε περάσει μία βδομάδα που είχε βγει από το νοσοκομείο μετά τη σοβαρή πνευμονία που παρουσίασε. Τα λευκά της αιμοσφαίρια ήταν στα ύψη και η λοίμωξη είχε εξαπλωθεί στο αίμα της. Τώρα καθόταν στον καναπέ τυλιγμένη με μια κουβέρτα και μ' ένα χοντρό βιβλίο στην ποδιά της. Άραγε το διάβαζε ή της προσέφερε απλώς μια αίσθηση αξιοπρέπειας; Μια φορά η Σοφί την είχε πιάσει να κρατάει ανάποδα το βιβλίο που παρίστανε ότι διάβαζε.

Ήταν εξήντα εφτά χρονών, αλλά αφότου διαγνώστηκε με σκλήρυνση κατά πλάκας, σύντομα πήρε την κατιούσα. Ξαφνικά, είχε γίνει γριά. Είχε και αρθριτικά στα χέρια, στους ώμους και στη μέση. Η Σοφί καταλάβαινε ότι ο πόνος ήταν χειρότερος απ' όσο άφηνε η μητέρα της να φανεί, αλλά την εξάντλησή της δεν μπορούσε να την κρύψει. Δεν ήταν πλέον η ενεργητική γυναίκα που θυμόταν. Βέβαια, καθάριζε ακόμη το μικρό διαμερισματάκι της πάνω από το ανθοπωλείο, αλλά αυτό απείχε πολύ

από την εποχή που κρατούσε το μεγάλο της σπίτι, κούρευε τέσσερα στρέμματα γκαζόν κι έπλενε όλα τα παράθυρα, πριν πάρει το αυτοκίνητο και πάει για ψώνια –και σε όλους φαινόταν φυσιολογικό. Τώρα, ήταν λες και όλη αυτή η ενέργεια είχε χαθεί από μέσα της στάλα στάλα.

«Ω, είναι τόσο εκνευριστικό να είσαι γριά· δεν το μπορώ καθόλου», έλεγε συχνά. Τώρα η μητέρα της είχε φτάσει στο σημείο που η μέρα της θεωρούνταν καλή αν είχε αρκετή ενέργεια για να σηκωθεί από το κρεβάτι και να πιει τον πρωινό καφέ της διαβάζοντας την εφημερίδα της.

Δεν ήταν κακό να ξεκινά κανείς αργά τη μέρα του, όπως έλεγε η Σοφί. «Δεν έχεις και τίποτα που να πρέπει να κάνεις οπωσδήποτε. Δεν είναι κακό να κάνεις λίγο κράτει», έλεγε όταν η μητέρα της αισθανόταν απαίσια επειδή είχε γεράσει και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Φίλησε τη μητέρα της στο μάγουλο. «Μαμά, πρέπει να πίνεις το ρόφημα πρωτεΐνης, αλλιώς θα σε ξαναβάλουν στο νοσοκομείο.»

Τα αποφασιστικά γαλανά μάτια της μητέρας της είχαν μαλακώσει τον τελευταίο χρόνο. «Αχ, Σοφί. Δεν θέλω να ζήσω άλλο. Πρέπει να καταλάβεις, ήρθε η ώρα μου, όλη η ικμάδα μου χάθηκε.»

«Ας μη λέμε τέτοια τώρα, μαμά.» Η Σοφί πήγε στην κουζίνα για να φέρει την πρωτεΐνη. «Δεν θέλω να σε χάσω.»

Η Σοφί κάθισε στον καναπέ, δίπλα στη μητέρα της. «Και δεν φεύγω αν δεν το πιεις αυτό. Μετά θα πάω στο φαρμακείο να σου πάρω τα φάρμακά σου. Χρειάζεσαι τίποτα από το σουπερμάρκετ;»

Η μητέρα της ακούμπησε το χέρι της πάνω στο δικό της. «Γλυκιά μου… το είπες και μόνη σου, μόλις τώρα. Δεν μπορώ πια να πάω ούτε μέχρι πιο κάτω στον δρόμο.»

«Αυτό είναι προσωρινό. Μόλις γύρισες σπίτι. Είναι εξαντλητικό να είσαι στο νοσοκομείο.»

«Όχι. Αυτή είναι η ζωή μου τώρα.» Η μητέρα της άφησε το χέρι της να πέσει στον καναπέ. «Δεν είμαι πια ο εαυτός μου.»

Η Σοφί δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Είχαν ξανακάνει πολλές φορές αυτή τη συζήτηση, αλλά το ενδεχόμενο δεν έμοιαζε ποτέ τόσο σοβαρό, τόσο κοντινό.

Η μητέρα της της είχε ξεκαθαρίσει ότι, όταν θα έχανε τη θέλησή της για ζωή, θα ήθελε να βάλει ένα τέλος. Το είχαν συζητήσει ακόμη και πριν πεθάνει ο πατέρας της Σοφί. Μάλιστα, εκείνη φοβόταν ότι η μητέρα της θα αυτοκτονούσε αν πέθαινε πρώτος ο πατέρας της. Αλλά δεν το είχε κάνει· τότε δεν το είχε αναφέρει καν, παρότι ήταν φανερό το πόσο τρομερά της έλειπε ο σύζυγός της.

Έναν χρόνο μετά τον θάνατό του, η Σοφί είχε βγει με τη μητέρα της και όλο το βράδυ συζητούσαν για το δικαίωμα επιλογής όταν κάποιος δεν θέλει να συνεχίσει να ζει.

«Φυσικά, δεν είναι κάτι που πρέπει να παίρνει κανείς αψήφιστα», της είχε πει η μητέρα της για να καθησυχάσει τους φόβους της. «Όμως η ζωή μπορεί να σε βγάλει κάπου που δεν θες, και τότε θέλω να μου επιτρέπεται να βάλω ένα τέλος. Παρ' όλα αυτά, σου υπόσχομαι ότι θα κάνω όσο περισσότερη υπομονή μπορώ.»

Η Σοφί χάιδεψε το χέρι της μητέρας της κι ύστερα πήγε στο μπάνιο για να συνέλθει. Να σταματήσει να κλαίει. Έσκυψε πάνω από τον νιπτήρα, φύσηξε τη μύτη της, πήρε μια βαθιά ανάσα και επέστρεψε στο σαλόνι. «Όμως δεν χρειάζεται να γίνει τώρα», είπε, αφού ξανακάθισε στον καναπέ. «Δεν θέλεις να ζήσεις να δεις την άνοιξη;»

Η μητέρα της της ξαναέπιασε το χέρι. «Όλη η ικμάδα μου χάθηκε.»

«Έχεις ιδέα πόσα φάρμακα πρέπει να πάρεις για να αυτοκτονήσεις;» είπε απότομα η Σοφί. Έσφιξε το χέρι της μητέρας της. «Δεν θέλω να έρθω και να σε βρω μες στα αίματα, και μη

δοκιμάσεις τίποτα με τον φούρνο γκαζιού. Θα βάλεις σε κίνδυνο και όλους τους άλλους στο κτίριο.»

Έμειναν σιωπηλές για λίγη ώρα.

«Και τι πρέπει να κάνω εγώ ενώ εσύ αργοπεθαίνεις; Θέλεις να κάτσω εδώ, στο πλευρό σου; Ή μήπως πρέπει να μένω σπίτι και να κόβω βόλτες ενώ ξέρω τι συμβαίνει; Δεν ξέρω αν μπορώ να το κάνω αυτό.»

Η μητέρα της κούνησε το κεφάλι δίχως να πει λέξη. «Ας μη μιλήσουμε άλλο γι' αυτό.» Πήρε στα χέρια της το ρόφημα πρωτεΐνης στη χάρτινη συσκευασία που είχε αφήσει μπροστά της η Σοφί.

«Σε καταλαβαίνω και δεν θέλω να είμαι εγωίστρια», είπε λίγο αργότερα η Σοφί. Ξανάπιασε το χέρι της μητέρας της. «Θέλω να σ' ελευθερώσω. Απλώς σ' αγαπάω τόσο πολύ και δεν μπορώ καν να εκφράσω με λόγια πόσο πολύ θα μου λείψεις.»

«Κι εγώ σ' αγαπάω», είπε η μητέρα της και άφησε από τα χέρια της το άδειο χάρτινο κουτί του ροφήματος.

Η σφαίρα διαπερνά το παράθυρο της κουζίνας και σκοτώνει την άτυχη Σοφί ακαριαία. Αν και ζούσε στην Αγγλία, η Σοφί ήταν Δανή υπήκοος και, μάλιστα, βρισκόταν στη λίστα αγνοουμένων για σχεδόν δύο δεκαετίες.

Την υπόθεση αναλαμβάνει η ντετέκτιβ Λουίσε Ρικ, αλλά τα πράγματα περιπλέκονται ραγδαία όταν αποκαλύπτεται πως αυτός που είχε δηλώσει την εξαφάνιση του θύματος πριν από δεκαοκτώ χρόνια είναι ο συνάδελφος και εραστής της Λουίσε. Εκείνος καταλήγει στη φυλακή ως ύποπτος της δολοφονίας της Σοφί και η Λουίσε ξεκινά μια τρελή καταδίωξη του πραγματικού δολοφόνου χωρίς κανέναν σύμμαχο στο πλευρό της –έχοντας πλήρη επίγνωση ότι αυτή η υπόθεση είναι η σημαντικότερη της καριέρας της…

«Η Blaedel είναι στην κορυφή του παιχνιδιού και ο χαρακτήρας τής Λουίσε Ρικ κάνει τους αναγνώστες να αδημονούν για νέες ιστορίες.»
–Camilla Läckberg, βραβευμένη συγγραφέας best seller

εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-828-6